

РЕШЕНИЕ

№ 4960

гр. София, 21.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 26.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Цонка Вретенова, като разгледа дело номер **3883** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 4 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ), вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Българска агенция за инвестиции /Б./,[ЕИК], представлявана от изпълнителния директор – Б. В. Б., срещу Решение №РД-02-16-1182/30.03.2023 г. на Ръководителя на Управляващия орган /УО на ОПИК/ на Оперативна програмата „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020, за отказ от верификация на разходи в общ размер на 5 387,27 лв., от които безвъзмездна финансова помощ /БФП/ по административен договор за директно предоставяне на БФП № BG16RFOP002-2.6-0002 от 20.01.2020г., с бенефициент Б., представляващи разходи по бюджет ред 13.1 „Разходи за командировки /пътни, дневни и квартирни разходи и разходи за застраховка/ в страната и чужбина.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения акт поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и противоречие с материалноправните разпоредби. Жалбоподателят счита, че решението е издадено в нарушение на изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, поради липса на мотиви, като твърди, че в решението административният орган се е позовал на чл. 60, ал. 1 и чл. 62, ал. 1 от ЗУСЕФСУ, които били неотнормирани към спора, както и на чл. 57, ал. 1, т. 4 от с.з., която изисква разходите да са извършени законосъобразно. Сочи се също така, че решението е издадено без да са обсъдени всички доказателства в т.ч. и представените от бенефициента отговори от 16.03.2023г. и от 22.03.2023г. по „Искане за пояснения и

допълнителни документи“. Твърди се също така, че предмет на услугите е именно осигуряване на самолетни билети и осигуряване на хотелско настаняване, като тези услуги са осигурени и съответно са действително представени и разходите за тях са отчетени по надлежния ред. Жалбоподателят счита, че след като естеството на услугата представлява осигуряване на самолетен билет и хотелско настаняване и тя е предоставена, не би следвало да се изследва дали тя реално е била използвана или не. В тази връзка счита за неправилен изводът на УО, че сочените разходи не представляват такива за реално извършени услуги. Относно разходите, за които е прието, че са недопустими по чл. 26, ал. 1, т. 1 от Постановление № 189 на МС от 28.07.2016г. за определяне на националните правила за допустимост на разходите по програмите, финансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове за програмен период 2014 – 2020 /ПМС № 189/2016г./ сочи, че е неприложимо в конкретния случай, тъй като разходите не са от категорията на глоби, финансови санкции и разходи за разрешаване на спорове.

В съдебно заседание жалбоподателят, представя писмена молба, в която заявява, че поддържа жалбата и моли оспореното решение да бъде отменено. Претендира разноски.

Ответникът - Ръководителят на УО на Оперативна програмата „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 и главен директор на ГД „Европейски фондове за конкурентоспособност“ при Министерство на иновациите и растежа, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна и недоказана. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 20.01.2017 г. между УО на ОПИК и Б. е сключен административен договор за директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP002-2.006-0002-C03. по процедура чрез директно предоставяне № BG16RFOP002-2.006-0002-C02 „Позициониране на България като позната и предпочитана дестинация за инвестиции чрез подкрепа дейността на Б.“. В изпълнение на този договор Б. сключва договор №РД-01-09-1/12.06.2020г. на стойност 1 011 666, 67 лв. без ДДС след проведена възлагателна процедура с избрания за изпълнител участник „България Ер и Посока“ Д..

В резултат на извършена проверка на искане за междинно плащане № 7/28.11.2022 г. за периода 29.04.2022 г. - 28.11.2022 г. по административен договор за директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP002-2.006-0002-C03/20.01.2017 г. с бенефициент Б. е установено следното:

1. Отчетени са разходи за такса за самолетен билет и за нощувка в [населено място] на И. И. по бюджетен ред 13.1, „Разходи за командировки (пътни, дневни и квартирни разходи и разходи за застраховки) в страната и чужбина" в размер на 559,52 лв., както

следва:

-по фактура № [ЕГН]/02.07.2022 г. от „България Ер и Посока“ Д. разходи в размер на 50.00 лв., в т.ч. БФП - 50.00 лв. за такса за самолетен билет;

-по фактура № [ЕГН]/01.07.2022 г. от „България Ер и Посока“ Д. разходи в размер на 509.52 лв., в т.ч. БФП - 509.52 лв. за нощувка;

2. Отчетени са разходи за закупуване на самолетни билети и за нощувки в Германия на А. П. и К. Я. по бюджетен ред 13.1 „Разходи за командировки (пътни, дневни и квартирни разходи и разходи за застраховки) в страната и чужбина” в размер на 3 373,22 лв., както следва:

-по фактура № [ЕГН]/15.10.2022 г. от „България Ер и Посока“ Д. разходи в размер на 2 036,84 лв., в т.ч. БФП - 2 036.84 лв. за хотелско настаняване;

-по фактура № [ЕГН]/15.10.2022 г. от „България Ер и Посока“ Д. разходи в размер на 1 136,38 лв., в т.ч. БФП - 1 136.38 лв. за нощувка;

-по фактура № [ЕГН]/15.10.2022 г. от „България Ер и Посока“ Д. разходи в размер на 200.00 лв., в т.ч. БФП - 200,00 лв. за такси за самолетни билети;

В издаденото решение е посочено, че съгласно т. 2 от Констативен протокол от 01.07.2022 г. издаден във връзка с изпълнение на договор № ФД-01-9-1/12.06.2020 г. с изпълнител „България Ер и Посока“ Д., планираното пътуване на И. И. на А. П. и К. Я. не се е осъществило, поради което услугите не са реално извършени. При тези данни е прието, че не е налице условието по чл. 57, ал. 1. т. 3 от ЗУСЕФСУ (Загл. изм. - ДВ. бр. 51 от 2022 г., в сила от 01.07.2022 г., в редакция на закона преди 01.07.2022 г.). а именно: „разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги, строителни и монтажни работи и положен труд". Посочените разходи са приети за недопустими за финансиране, като с оспореното решение е отказана верификация на тези разходи.

3. По протокол № [ЕГН]/15.10.2022 г. с изпълнител „България Ер и Посока“ Д. са отчетени такси за преиздаване на самолетен билет на С. А. и глоби за анулация в размер на 1 408.96 лв., в т.ч. БФП - 1 408.96 лв. по бюджетен ред 13.1..Разходи за командировки (пътни, дневни и квартирни разходи и разходи за застраховки) в страната и чужбина".

4. По протокол № [ЕГН]/15.10.2022 г. от „България Ер и Посока“ Д. са отчетени разходи за такса за анулация за влакови билети на А. Г. в размер на 45,57 лв., в т.ч. БФП - 45.57 лв. по бюджетен ред 13.1..Разходи за командировки (пътни, дневни и квартирни разходи и разходи за застраховки) в страната и чужбина". Административният орган се е позовал на т. 8 от Констативен протокол от 18.10.2022 г.. издаден във връзка с изпълнение на договор № ФД-01-9-1/12.06.2020 г. с изпълнител „България Ер и Посока“ Д., съгласно който пътуването на А. Г. не се е осъществило.

Предвид гореизложеното и съгласно чл. 26. ал. 1. т. 1 от Постановление № 189 от 28 юли 2016 г. за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от ЕСИФ. за програмен период 2014 - 2020 г. (ПМС № 189/2016 г.), която предвижда, че глоби, финансови санкции и разходи за

разрешаване на спорове не са допустими за съфинансиране от ЕСИФ за посочените разходи е отказана верификация, като същите са определени като недопустими за финансиране.

На основание чл. 63. ал. 1 от ЗУСЕФСУ с Искане за пояснения и допълнителни документи (ИПДД). изпратено чрез системата ИСУН 2020 с кореспонденция с рег. номер BG16RFOP002-2.006-0002-C03-M149 от 10.03.2023 г., УО е уведомил бенефициента за описаното в т. 1-4 от настоящото решение. На 16.03.2023 г. в отговор на посочената кореспонденция, бенефициентът е представил писмо-отговор с изх. № Б.-КА-04-75/16.03.2023 г. чрез ИСУН 2020, като за описаните в т. 1 - 2 сочи, че съгласно чл. 6 от договор № ФД-01- 9-1/12.06.2020 г. с изпълнител „България Ер и Посока“ Д., възложителят дължи съответното заплащане за осигурения самолетен билет и хотелско настаняване на И. И., но поради заболяване на посоченото лице не се е осъществило пътуването и хотелското настаняване. Не се е осъществило и пътуването на А. П. и К. Я., но разходите счита за допустими, тъй като има реално предоставени услуги за осигуряване на самолетни билети и хотелско настаняване. Възраженията не са приети за основателни от административният орган, с аргумента, че условията на сключения договор №РД-01-09-1/12.06.2020г. с „България Ер и Посока“ Д. не отменят действието на чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕФСУ. В тази връзка посочва, че разходите се считат за допустими само при реално осъществени пътувания и изпълнени нощувки в изпълнение на заложените дейности по проекта.

Бенефициентът възразява и срещу непризнати разходи за отчетените такси за преиздаване на самолетен билет на С. А. и глоба за анулация в размер на 1 408, 96 лв., както и срещу непризнатите разходи за такса за анулация на влакови билети на А. Г. в размер на 45, 57 лв., тъй като пътуването не се е осъществило. Тези възражения също са приети за неоснователни от административният орган с аргумента, че условията на сключения договор №РД-01-09-1/12.06.2020г. с „България Ер и Посока“ Д. не отменят действието чл. 26, ал. 1, т. 1 от ПМС № 189/2016г., където е посочено, че глоби, финансови санкции и разходи за разрешаване на спорове не са допустими за съфинансиране от ЕСИФ.

Предвид изложеното е издадено Решение №РД-02-16-1182/30.03.2023 г. за отказ от верификация на разходи в общ размер на 5 387,27 лв., от които безвъзмездна финансова помощ /БФП/ по административен договор за директно предоставяне на БФП № BG16RFOP002-2.6-0002 от 20.01.2020г., с бенефициент Б., представляващи разходи по бюджет ред 13.1 „Разходи за командировки /пътни, дневни и квартирни разходи и разходи за застраховка/ в страната и чужбина. Решение №РД-02-16-1182/30.03.2023 г. е връчено на 30.03.2023г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149 АПК на 12.04.2023г., от лице с правен интерес – адресат на акта и срещу акт подлежащ на съдебен контрол, съгласно чл. 64, ал. 4 от ЗУСЕСИФ, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения.

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства, да

провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Разпоредбата на чл. 64, ал. 3, изр. първо от ЗУСЕФСУ (Нова – ДВ, бр. 52 от 2020 г., доп., бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022 г.) предвижда, че извън случаите по ал. 1 ръководителят на управляващия орган издава отказ за верификация на разходите, включени в искане за плащане, за които не е потвърдена допустимост. Съответно в чл. 9, ал. 1 от ЗУСЕФСУ /в приложимата редакция/, е регламентирано, че органи за управление и контрол на средствата от ЕСИФ са управляващите органи, сертифициращите органи и одитните органи, като съгласно ал. 5 на чл. 9 от ЗУСЕФСУ ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган, или оправомощено от него лице. Съгласно Решение № 574/13.07.2016 г. на Министерски съвет на Р България и [чл. 27, ал. 1, т. 2 от Устройствения правилник на Министерство на иновациите и растежа](#), приет с [ПМС № 20 от 25.02.2022 г.](#), Главна дирекция "Европейски фондове за конкурентоспособност" в Министерство на иновациите и растежа изпълнява функциите на Управляващ орган на Оперативна програма "Иновации и конкурентоспособност" 2014-2020. От представената и приета като доказателство по делото Заповед № РД-02-16-209/14.10.2022 г. на Министъра на иновациите и растежа /л. 41 от делото/, се установява, че ръководителят на администрацията, в чиято структура е управляващият ОПИК 2014-2020 орган, на основание [чл. 9, ал. 5 от ЗУСЕСИФ](#) е определил И. И. – главен директор на ГД „Европейски фондове за конкурентоспособност“ 2014 - 2020, да изпълнява функциите на Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма "Иновации и конкурентоспособност" 2014-2020 с всички произтичащи от това права, задължения и отговорности. Следователно оспореното решение за отказ от верификация на разходи е издадено от материално компетентен орган - главен директор на ГД „Европейски фондове за конкурентоспособност“ 2014 - 2020, в качеството на Ръководител на УО на ОПИК 2014-2020, при упражняване и в рамките на надлежно делегираните със Заповед № РД-02-16-209/14.10.2022 г. на Министъра на иновациите и растежа правомощия.

Решението е издадено в предвидената от закона писмена форма - чл. 59, ал. 2 от АПК във вр. чл. 64, ал. 3 от ЗУСЕФСУ. Актът съдържа фактически и правни основания с оглед на изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК – спорните разходи не са приети за допустими, като е посочено правното основание за това- чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕФСУ и чл. 26. ал. 1.т. 1 от ПМС № 189/2016г. Неоснователни са изложените в жалбата възражения, че като част от правното основание били посочени разпоредбите на чл. 60, ал. 1 и чл. 62, ал. 1 и чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ с цитирано съдържание на т. 5 „разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство“ от с.з. /с предишно наименование ЗУСЕСИФ/, доколкото същите не се споменават в мотивите на акта. Разходите по т. 1 и т. 2 от решението са определени като недопустими, тъй като е прието, че не са за реално извършени услуги и съответно не отговарят на условията конкретно по т. 4 на ал. 1 на чл. 57 от ЗУСЕФСУ (предишна т. 3, изм. – ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022 г.), която предвижда следното: „разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги, строителни и монтажни работи и положен труд“ и приложима за процесния период. Редакцията на закона на предишната „т. 3“ и сега действащата „т.

4“ е с едно и също съдържание, което е относимо към установените от административния орган факти и обстоятелства, поради което посочването на „т. 3“ вместо на „т. 4“ в оспореното решение не може да се приеме за съществено процесуално нарушение, а по – скоро за допусната техническа грешка, което не влияе на крайните извод, изложен в оспореното решение за недопустимост на тези разходи, тъй като не са за реално извършени услуги по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 4 ЗУСЕФСУ в редакцията ѝ за процесния период.

В акта са изложени както фактически, така и правни основания за издаването му и сред тях не са цитираните в жалбата разпоредби, поради което неоснователни се явяват и възраженията за липса на мотиви. В обстоятелствената част на акта са изложени конкретни мотиви за всеки един от спорните разходи, като са посочени и конкретни доказателства, от които са извлечени фактическите констатации за недопустимост на разходите.

При издаване на решението на основание чл. 63, ал. 1 от ЗУСЕФСУ до жалбоподателя са отправени Искания за пояснения и допълнителни документи от 10.03.2023г. и от 17.03.2023г., в отговор на които жалбоподателят е представил писма - отговори на 16.03.2023г. и на 22.03.2023г. Видно от мотивите на издаденото решение административният орган е обсъдил направените от бенефициента възражения, като същите са приети за неоснователни.

Предвид изложеното, съдът приема, че в хода на процедурата по издаване на решението не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Относно материалната законосъобразност на акта, настоящият съдебен състав съобрази следното:

Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в [чл. 60 - чл. 68 от ЗУСЕСИФ](#). Съгласно [чл. 62, ал. 3 от ЗУСЕСИФ](#), УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане и на проверки на място, когато това е приложимо.

Общите условия за допустимост на разходите са регламентирани в [чл. 57](#) и [чл. 58 от ЗУСЕСИФ](#). Според [чл. 59, ал. 1 от ЗУСЕСИФ](#) конкретните национални правила и детайлните правила за допустимост на разходите за съответния програмен период за всяка оперативна програма по чл. 3, ал. 2 от закона се определят с нормативен акт на Министерския съвет. Такива на национално ниво са Постановление № 189 на МС от 28.07.2016 г. за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове, за програмен период 2014 - 2020 г. и [Наредба № Н-3 от 22.05.2018 г. за определяне на правилата за плащания, за верификация и сертификация на разходите, за възстановяване и отписване на неправомерни разходи и за осчетоводяване, както и сроковете и правилата за приключване на счетоводната година по оперативните програми и програмите за европейско териториално сътрудничество](#).

Съгласно [чл. 62, ал. 1 от ЗУСЕСИФ](#), " Междинни и окончателни

плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Управляващият орган извършва плащането в 80-дневен срок от постъпване на искането за плащане на бенефициента." Според ал. 2 на същата норма "Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган.

От разпоредбите на цитираните норми става ясно това, че за да бъде извършено едно междинно или окончателно плащане следва при условията на кумулативност да са налице следните две предпоставки по [чл. 62, ал. 1 от ЗУСЕСИФ](#): 1. Верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и 2. Наличие на физически и финансов напредък на проекта.

Кои разходи са допустими, респективно подлежат на верификация, е посочено изчерпателно в разпоредбата на [чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕСИФ](#) - разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно всички изчерпателно изброени в посочената разпоредба условия от т. 1 до т. 8. В случая видно от мотивите на издаденото решение в т. 1 е т. 2 се съдържа отказ за верификация на разходи в размер на 559, 52 лв. за такса за самолет и нощувка за лицето И. И., както и в размер на 3 373, 22 лв. за хотелско настаняване; за нощувка и такса за самолет за А. П. и К. Я.. Административният орган е обосновал недопустимост на тези разходи, като се е позовал на разпоредбата на чл. 57, ал.1, т. 4 от (предишна т. 3, изм. – ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022 г.) от ЗУСЕФСУ. Съгласно посочената разпоредба едно от условията за да се считат разходите за допустими е същите да са за реално извършени услуги. В случая административният орган е приел спорните разходи за недопустими, тъй като съгласно отразеното в т. 2 на Констативен протокол от 01.07.2022г. и от 18.10.2022г. не се е осъществило пътуването и нощувките на посочените в тези протоколи лица в изпълнение на заложените в проекта дейности.

По делото няма спор, че в изпълнение на договор № BG16RFOP002-2.006/17.01.2017г. за директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по проект № BG16RFOP002-2.006-0002-C002 „Утвърждаване на България като успешна инвестиционна дестинация“, Б. сключва договор №РД-01-09-1/12.06.2020г. с „България Ер и Посока“ Д.. Видно от чл. 1, ал. 1 от договора, както и от т. 2.1 на Общи условия“ от приложената Техническа спецификация към договора, която е незаделена част от него, „България Ер и Посока“ Д. в качеството си на изпълнител се е задължил да осигурява самолетни билети; хотелско настаняване; медицински застраховки; подходящ трансфер и вътрешен транспорт за участниците в събитията и служителите на Б.. В т. 1.2 абзац втори от

приложената Техническа спецификация изрично е посочено, че изпълнението на дейността на изпълнителя е пряко свързано с предвидените посещения на служители на Б. и организирането на различни международни мероприятия на България като привлекателна инвестиционна дестинация. Същевременно за да се извърши междинно плащане както бе посочено по – горе разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от ЗУСЕФСУ изисква две кумулативно дадени условия: верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Следователно допустимостта на разходите по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ следва да се преценява с оглед изпълнението на заложените дейности по проекта и в частност участието на лицата, с каквато цел са осигурени разходите. В тази връзка правилно и законосъобразно с оспореното решение е прието, че не са налице реално осъществени пътувания и най-вече не са реално осъществени заплатените нощувки. Правната последица от това е липсата на данни поисканият за плащане разход да се отнася за реално извършена услуга по смисъла на [чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ](#). При липсата на извършена услуга не е налице основание за финансиране, поради което разходът е недопустим по аргумент за противното от [чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ](#). При вярното изложеното в оспореното решение фактическо основание, сгрешената негова правна квалификация по [чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕСИФ](#) не нарушава формата на административен акт в степен налагаща отмяната му. Като не е верифицирал недопустимия по изложените съображения разход, УО е постановил материално законосъобразно и съответстващо на целта на закона решение в тази му част.

На следващо място правилно и законосъобразно с оспореното решение е отказано верифицирането на разходите на основание чл. 26, ал. 1, т. 1 от Постановление № 189 на МС от 28.07.2016г. досежно такса за преиздаване на самолетен билет и глоба за анулация в размер на 1 408, 96 лв., както и такса за анулация на влакови билети в размер на 45, 57 лв. по т. 3 и т. 4 от оспореното решение, доколкото тези разходи по своето естество са със санкционен характер и попадат в обхвата на разпоредбата на разпоредбата на чл. 26, ал. 1, т. 1 от Постановление № 189 на МС от 28.07.2016г., съгласно която не са допустими за съфинансиране от ЕСИФ 1. глоби, финансови санкции и разходи за разрешаване на спорове.

Предвид гореизложеното следва да се приеме, че решението е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и при правилно приложение на материалния закон и неговата цел, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на спора на ответника следва да бъдат присъдени

разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.
По изложените съображения, Административен съд София - град, III-то
отделение, 17-ви състав, на основание [чл. 172, ал. 2 АПК](#)

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Българска агенция за инвестиции,[ЕИК], срещу
Решение №РД-02-16-1182/30.03.2023 г. на Ръководителя на УО на
ОПИК 2014-2020, за отказ от верификация на разходи в общ размер на 5
387, 27 лв.

ОСЪЖДА Българска агенция за инвестиции ,[ЕИК], да заплати на
Управляващия орган на "Оперативна програма иновации и
конкурентоспособност 2014-2020", направените по делото разноски в
размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в
14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: